

(המשך מעמוד 57)

● **בלומר, אם לא היית עושה קולנוע היית מדרדר?**
לא יודע אם מדרדר זו המילה הנכונה, אבל הקולנוע הוא בהחלט נקודת-אחיזה בשבילי.
● **אחיזה בחיים?**
אחיזה בחיים. הקולנוע הוא התראפיה שלי, האנליזה שלי, כל מה שאני מפחד לעשות בחיים, אני עושה בקולנוע.
● **וזה משחרר אותך מפרחדיך?**
כן.
● **בלומר, גיבור הסרט, רובי, המגולם עליידי יונתן סגל, זה בעצם אתה?**
לא, לא בדיוק.

”השחקנים הערביים של הסרט ברחו מהצילומים. הם פחדו שיחשדו בהם שהם הומואים“

● **מהיכרות איתך מצאתי ביניכם דמיון רב, אפילו בפירטי הלבוש. הוא מתלבש בסרט בדיוק כמוך – הצעופים, המעיל הארוך והכבד. נתקופת הסרטה יונתן למד אותי בתת-ההכרה, אני ביימתי מה שנכון ליונתן. לא רציתי שיונתן יהיה אני. יתכן שיצא משהו מאוד קרוב, אבל זה בגלל שהוא למד אותי, לא בגלל שאני הכתבתי.**
● **האם השחקנים בסרט שלך הם הומוסכסואלים?**
אף אחד לא.

שהתרמית שלו תיהרס בגלל שהוא מגלם הומוסכסואל. היו בעיות, אז לפני הצילומים שתינו המון והשיטה היא, שברדר-כלל אני הייתי יותר מבוהל מהם מהם היו מרגיעים אותי ובכלל היתה אווירה טובה.
● **אתה באמת רוצה להגיד שאף לא שחקן אחד בסרט היה... איך אפשר לקצר את המילה הומוסכסואל מבלי לפגוע בך?**
הומו, הומואים, זה יותר קצר.
● **הומואים זה לא מעליב?**
אותי לא, בכלל לא, אין מילה מתאימה בעברית, באנגלית יש "גיי", זה נשמע בסדר. בעברית הכי קל להגיד הומו או הומואים.
● **אם כן, לא היו הומואים על הסט?**
בין השחקנים בכלל לא, ואם את מתכוונת לנועו תורג'מן, אז לדעתי הוא בכלל אימיני.
● **בכוונה לא לקחת שחקנים הומואים?**
לא. פשוט ככה זה יצא לי. זה בכלל לא משנה אם הם הומואים או לא. גם בסרט הקצר נגוע, השחקנים לא היו הומואים. היה שם זאב שמשוני שהוא בהחלט לא הומו.

● **הסרט הזה הוא בבחינת השיפה מרהימה. אתה לא פוחד?**
מאוד מאוד. אני מת מפחד. לכן התסריט הקורס שלי היה הרבה פחות חושפני. הגשתי אותו לוועדה ונורא פחדתי מה גידו. הייתי והיר מאוד ועדיין מאוד. כשראיתי שגם את זה הם לא מקבלים כל-כך התעייפתי, ואמרת "פאק אוף", אני עושה מה שאני רוצה. כך יצא תסריט חושף כל-כך וזה, בעצם, מה שרציתי להגיד.
האמת היא, שלא עשיתי השוואה עם הביוגרפיה שלי. לא אמרתי – עכשיו אני עושה את סיפור חיי. מצד אחד הייתי רוצה שיעזבו אותי, שיתייחסו רק לסרט. מצד שני, אני מבין שאי-אפשר לעשות הפרדה בין הסרט ובניני. בטח שאני מפוחד. אני רועד מפחד. החשיפה הזו תביא לידי זה שיציבוע עלי כרוחב. החשיפה הזו תביא

יונתן סגל (למעלה) ורן לויין ב"נגוע" יחסים קשים ומלאי שינאה...

● **לזה שסודותי הכמוסים אולי יתגלו כרבים, אבל אני מבין שזה המחיר.**
● **אנחנו יכולים כעת לנבוא בכיוגרפיה שלך?**
כן. למה לא?
● **היית ילד נורמאלי?**
מה זה?
● **מתי הבנת שאתה חריג?**
עברתי כילדותי שתי טראומות. הטרואמה הראשונה היתה, כשהייתי בן 8 ועלינו ארצה מגרמניה. לא רציתי לטובא הנא במיוחד, אבל אבא שלי מאוד רצה לעלות. הוא היה ציוני. אני מנסה לנסח את זה כך, שלא אשמע פאתטי, אבל היה לי קשה גם בגלל שהייתי הומוסכסואל וגם בגלל תחושת הורות המתמתת.
אין אסביר את זה אחת הסיבות שעשיתי את הסרט, היתה כדי להחליף מהגיטו הומוסכסואלי שמשפיע על הבן-אדם לטווח רחוק. יש איוו הרגשה של מעגל סגור, שאתה חי בו כשאתה הומוסכסואל, ולי לקח הרבה זמן עד שהעזתי להיות מעורב בגטו הומוסכסואלי, ואחרי-כך לקח לי הרבה זמן לצאת ממנו.

אני לא יודע אם אני מסביר את עצמי, אבל מה שאני מנסה להעביר הוא, שכל חיי הייתי עוסק בשני נושאים: בהתחלה זו היתה תחושת הורות שהיתה לי כארץ, וכשהבעיה הזו נפטרה, מייד התחילה בעיית הומוסכסואליזם.
● **באיזה גיל נפטרה בעיית הורות ואתי החלה בעיית הומוסכסואליזם?**
בערך בגיל ארבע-עשרה חמש-עשרה.
● **בגיל 14 גילית שאתה הומו-סכסואל?**
הילדים בכיתה גילו את זה לפני. הייתי ילד קטן, עדין, לא אהבתי ספורט. בנאלי הסיפור שלי. כל-כך בנאלי. הם התחילו לקרוא לי בשמות.
● **מתרומם?**
אז עוד לא היתה המילה מתרומם. היתה מילה אחרת, שהדחקתי אותה ואני בשום פנים ואופן לא יכול להיזכר בה. היתה לי הרגש של ילדות והתחלתי לברוח לקולנוע, במקום למסיבות כיתה. אני נזכר בתיעוב גדול בכל התקופה הזו. נרמה לי שהיום זה קצת שונה, יש יותר סובלנות. אז זה היה נורא.
אני זוכר שהסקנדאל הראשון שעוררתי, היה כשאמתי תפרה לי שתי חולצות מברדים פרחוניים, בגלל שלא היה כסף בכיתה, ובאתי איתם לבית-הספר. לעולם לא אשכח את תגובת הילדים, ואז, כשסוף סוף התחלתי איכשהו להרגיש שייך, התחילה הבעיה השנייה.

● **איך זה התחיל? איך הבנת שאתה לא כמו בולם?**

לא. נהגתי כמו אחד שכפאו שר. הייתי באובססיה של לצאת עם בחורות כמו כולם.
● **וקיימת יחסי-מיין?**
בגיל 19, בפעם הראשונה, עם גבר. רק אחרי-כך עם נשים.
● **היו לך חברות עד גיל 19 והלכת איתן עד אז יד ביד?**
ידעתי להתחמק ברגע האחרון. עשיתי הרבה נאחס להרבה בחורות ואני צריך לבקש מהן סליחה. הייתי עושה את כל ההצגה. בהתחלה הן לא היו נותנות, אחר כך הייתי מביים מריבה איומה על זה שהן לא נותנות, וכשהן היו מסכימות כרחתי על נפשי.
● **איזה סוג של בחורות יצאו איתך?**
דווקא חתיכות. שולי חנני, למשל, היתה החברה הראשונה שלי. אבל אני מוכרח לציין שבחורות שחיפשו גברים "גבריים" לא יצאו איתי. הייתי אולי יפה, אבל לא הייתי מה שבחורה מחפשת בגבר, כך לפחות אני חושב.
● **איך קרה שעד גיל 19 לא קיימת יחסי-מיין עם גבר?**
הנושא הזה היה טאבו מבחינתי. הייתי מהבחינה הזו פאשיסט אמיתי. אני זוכר שפעם מישהו סיפר לי שעשה אהבה עם גבר שפגש, ואני פשוט קמתי מהשולחן ויצאתי.
הייתי כל כך עוסק בלהיות בסדר, שלא חיפשתי את זה. רק בסוף השמינית הגעתי לאנשים הומואים. לא היה לי עד אז מושג מה עושים עם זה שאני הומוסכסואל. לא היתה לא ספרות, לא קולנוע. לא היה לי מושג מה עושים עם זה. הדרך היחידה היתה להילחם בוה.

גוטמן (משמאל) עם הצלם יוסי ויינ (באמצע) ועוזר הקולנוע הוא האחיה שלי בחיים...

אני אומר את זה בסרט. בדיוק כמו רובי, התחלתי להוות שאני מביא את כל הננים בכיתה הביתה ונגוע בהם בכל הגוף. הננתי שאני בבעיה, וביזומתי פניתי לפסיכולוג. מאז היו לי 20 בערך. הפסיכולוג הראשון נהג להרדם. אחריו כולם חשבו שזה יעבור.
● **הוריד היו מעורבים?**
בשלב הזה לא. אחד הפחדים הכי גדולים שלי היה שלא מזהים אותי.
● **לא מזהים אותך כנער, אלא כנערה?**

”אין אחד מהשחקנים בסרט אינו הומו. היחיד שבא בנתיחות לנושא היה בו לויין“

אני יודע את זה לא עזר לך. אתה עשית מאמצים לצאת מזה ובעיני החברים בכיתה היית מתרומם?
זה מה שמוזר. עם כל העבודה שהשקעתי, הם ידעו. כל-כך הרבה מאמצים השקעתי, והם ידעו. קשה לתאר כמה רציתי להיות כמו כולם. אפילו שמתי פתקים בכותל. ביקשתי מאלוהים שיפטור אותי מהנשא.
● **בצבא היית במסגרת גברית מאוד. איך התמודדת שם עם הבעיה?**

כן. היה לי שיער ארוך ונראיתי כמו ילדה יפה. לא פעם קרה לי שבאוטונוס פנו אלי מאחור כמו אל נקבה, וזה היה הפחד הכי גדול שלי, שלא מכחישים שאני לא ילדה. דיכרתי על זה המון עם הפסיכולוגית שלי. זה היה פנטסטי. אחרי ארבעה חודשים שאני מדבר על הבעיה, התברר לי שהיא עיוורת.
● **למה לא הסתפרת?**
נכון, אני תמיד חושב שזה היה הרבה יותר פשוט, אבל לא הסתפרתי. מכל מקום, בתקופה ההיא עשיתי כל מה שאני רק יכול בשביל להיות כמו כולם. ניסיתי להיות הכי טוב בספורט. את זוכרת את המימשק המטומטם הזה, "חמור"? הייתי החמור הקבוע. עמדתי וכמו אריט סחבתי את כולם על הגב, להוכיח שיש לי כוח. הייתי מאוד גאה כשהומינו אותי לקורס טייס.
● **היית בקורס טייס?**
בסוף לא. כי הלכתי עם הגרעין שלי לנח"ל ובסוף גמרתי בחיל אספקה, עם הנהגים.
● **היו לך קשרים עם בחורות?**
היו לי חברות ברדך.
● **והן עניינו אותך או שיצאת איתן רק כדי להיות כמו כולם?**
היה לי מאוד חשוב להוכיח שאני כמו כולם. לא הייתי פנוי לחשוב אם הן מעניינות אותי או